

St. Hansaften paa Lyshorn i 1876.

(Brev til Bergens Tidende)

Herr Redaktør!

For engangs skyld maa jeg bede Dem aabne Deres spalter for en meddelelse fra dette den almindelige geografis ukjendte punkt hvor ingen referent tidligere har satt sin fod.

Meddelelsen gjælder en særegen begivenhed, enestaaende i sit slags og i hvert fald kun med sidestykke i hvad der passerte for et halvt aar siden langt herfra ved Nilens bredder i de Ægyptiske land paa den store Chéopspyramide.

Efter avtale med Ole Bull, som siden sin atterkomst til landet ivaar, har residert paa sin deilige Villa Lyssen og nogle av hans bekjendte skulde St. Hansaften isar feires paa den i nærheden av Lysekloster beliggende fjeldtopp Lyshorn, hvor Bull og et mindre selskab sammen med grædens bønder skulde brænde "Baldersbaal" efter gammel skikk, samles i tonerne av den verdensberømte violin og se solpgangen som netop paa dette sted har ord for at være noget rent mageløst.

Foruden at frembyde et rundskue av en sjelden art der strekker sig over mange mile til alle kanter, fra høifjeldene og ud til skjærgaardens yterste øer, fra Bergens fjeldene med byen i Dal-senkningen til Hardanger og Kvinherredsfjeldene med Folgefondens skylignende snestribe over - har Lyshorn for Bull selv den særegne interesse at han her tidt og ofte har vanket i sin første ungdom, medens han endnu var den ubekjendte yngling, der i fjeld og skogensomheden sankede disse store naturindtryk der senere har klunget gjennom hans verdensberømte spille. skyldes de Norske Fjælde
Hvis Ole Bull's forklaring av hans kunsts tilblivelse holder stik
med Lyshorn have en særegen fortjeneste av kunstnerens første
uddannelse. Mindegjær og trofast mod de i ungdommen sluttete baand
svigte Bull under de graa haar, aldrig af taknemmeligfølelsen lige-
overfor sine første lærere - Og denne følelse var det som ikveld
skulde finde uttryk.

Veiret som naturligvis ved en St. Hansfest er af overveiende betydning blev heldigvis saa gunstig som vel mulig.

Den hele fest fik derfor for samtlige deltagere en fylde av skjønnhed og harmoni der uden tvil hos dem alle vil bringe den til at staa som et uudslettelig minde om den store kunstner.

Deres meddeler som oftere har gjæstet Lyssen, erindrer ingensidde at have betraadt dette merkelige øland i en saadan belysning og en saa uforglemmelig farvepragt som igaar aftes da vi efter en

deilig rotur mellom mangoldighed av øer og skjær der beskytter øen mod Korsfjordens bølger og som fornemmelig igaar ved sin rigdom av farver frembragte de skjønneste speilbilder i den blaagrønne sjø.

I en eiendommelig forventningens stemning steg vi iland paa den lille stenbrygge hvorfra veien fører op til Ole Bull's villa. Det norske flag vaiede fra stangen og St.Hanskrandsen prydede villaens balkong.

Nogle øieblikke efter var vi stædte til sæde efter at have modtaget den hjerteligste velkomsthilsen av den gjestfrie kunstner der kraftig og rank som altid lod sine hvide haar kun end yderligere fremhæve den Ungdommelighedens Ynde der i saa sjelden grad er ham egen.

En nyelig anlagt vei langs stranden maatte tages i øiesyn og derefter skulde avreisen finde sted.

I to baade føres selskabet over til Lysekloster hvor fjeldbestigningen skulde iverksettes.

Her var et selskab samlet Byfolk og Landsfolk, tambur og spillemand jenter i rødt liv en stor del av gutteflokken var allerede begyndt at gaa tilfjelds med en oversaget færingbaad.

En smukkere fjeldbestigning har jeg aldrig deltageret i.

Engene duftet med en rigeste vellugt de tætte Løvgrupper dannet hennelighetsfulde skygger i dærringen skogaasernes blide omrids gav landskabets linjer en ubeskrivelig ynde, fjorden og tjernene med Æe blanke speil der optog billedet av de skokklædte odder og næs alt forenede sig til en herlighed der efterhvad som vi steg i høiden aabnede en mangfoldighed av overaskelser for vore øina.

Vi standser en stund paa en haug hvorfra Prof.Dahl malede sit bekjendte billede av Lysekloster (Befinner sig i Bergens Billedgaleri). Veien slyngede sig videre frem gjennem den frodige furuskog. For hver gang man ser såg om fremstiller der sig nye undere.

Nu ser man Bjørnefjordens store flade nu reiser Hardanger og Kvinnherred fjeldene sig op over aasranden nu ser man en tæt ørekke langs kysten.

Trommeslagvoren er ufortrøden felen og tekkspillet lyder ned gjennem lierne ret om har vi naad toppen.

Vi skal bare op gjennem skaret ret fremfor os.

Om herrerne er trøtte vil de nødige vedgaa det. Men enten det er saa eller saa belønnes man fuldige ved den store forøgelse

av synskredsen, som netop den sidste stigning medfører. Med en gang har man fået kontakt med blinkende skogtjern nederen, Kalandsvannet og Hauglandsvannets blanke flader omsluttet av vakre fjeldskrænter og bagom disse Guldfjeldet og Samnangerfjeldenes toppede kammer.

Lyshornets top danner en rund græsgrøn vold med bratte skraaninger paa nesten alle sider.

Her blev baalet tendt paa dens høieste punkt. Flammerne skjøt op den sorte gnistrende røk steg langsomt tilveirs og rungende hurrarraab fyldte luften.

Paa alle sider indtil langt ude i det fjerne saa vi baal, sluknede det paa et sted, var der altid et nyt som blev tændt og hvert fremkaldte et nyt forundringens og overaskelsens udbrud.

Uagtet vi befandt os paa en isolert fjeldtopp omkring 1400 meter over havet var luften dog saa stille og varm at vi uden at udsette os for forkjølelse kunde leire os langs voldkanten.

Kaffen blev tilløvet ^{og et velgjørende} forhindrede humøret fra at synke. Bygdeungdommen var hekler ikke sturen de rungende lattersalver som av og til lød gjennom spillet og trommehvirvlene viste nok som at der var gammen i laget.

Vi fik spørsmål paa spørsmål om ikke det var saa at Ole Bull skulde spille. Dette haab hadde lokket mange tilfjelds.

Timerne glider snart det varte ikke lenge saa gryede det av dag og de skinnende skyflokker i øst fortalte os at solen snart vilde vise sig.

Nu var det høitidelige øieblik kommet, violinkassen blev aabnet og med forunderlig blanding av alvor og skjemt tok Ole Bull felen under armen og gik et stykke lengere hen paa volden hvor han indtog sin positur paa en liden forhøining.

Larmen forstummede og laget samlet sig i ring omkring 20 skridt fra kunstneren.

Nu begyndte et spil saa sølsomt og gribende som kun Ole Bull kan frembringe det.

De rene sjæfulde toner klang gjennom den deilige morgen, snart som lokkende jubel snart som smeltende vemod.

Naturstemningens forunderlige trylleri lagde sig søar os alle og synet av den hvidhaarede mester, der selv greben av øieblikket, fængslede alles blikke ved sin skjønne skikkelse bragte taarene frem hos flere av os.

Først spillede slaatter og folketoner med variationer. Efter derfor at have modtaget selskabets begeistrede hyldest gik

kunstneren enda lenger tilbake fra tilhørerne og tog plads ved en fjeldvæg omtrent 50 alen fra dem.

Her spillede han variationer av Paganini over en italiensk folke-melodi, hvorefter fulgte en paa stedet improviseret fantasi og endelig den bekjendte spanske folkemelodi med efterligning av tamburinens akkompagnement.

At det ikke bare var byfolket som blev grebet av spillet fremgik av forskjellige ytringer fra landsblokken.

Saaledes sa ein: " Nei høir detta! Det er inkje ein felelaa, da let net som ein salme."

Og gamle Sjur der hadde vanskelig med at tøile sit Gyntske humør, kom for hver gang en ny halling eller springer blev spilt tilbake til sin paastand: " Dat var skam inkje dansa naar ein hadde slik en spelemann."

Da tonerne fra violinen var forstummet tog Champagneflaskene til orde og lod sin nektar sprudle.

En av de tilstedeværende mindet derpaa om den fagre tanke som i 1000 aar hadde samlet folket til denne fest og om et fedrelands-sind som var skabt av denne og ønskede at pietismens skumlerier aldrig maate afskaffe den, hvorpaa han takkede Ole Bull for alt, hvad han hadde været for vort land for hans rige kjærlighed der stedse hadde ladd ham elske gamle Norge mere end, alle hans triumfer og ønskede tilslut at kunstneren fremdeles maatte faa leve et saa velsignet liv, som vi alle undte ham det.

Ledsaget av et nidobbelt hurra udbragtes et lenge leve for Ole Bull for hvilket denne takkede med et leve for ungdommen henvendt til en tilstedeværende almueskolelærer.

Ungdommen samlede sig derpaa til dans og med vals og springer og en halling innimellom gik det langt hen i den lyse morgen, da nedstigningen fandt sted for de øvriges vedkommende, medens deres referent naturligvis maa tenkes ensomt siddende igjen paa Lyshorn, tyggende paa sin pen for nogenlunde fyldestgjørende at kunne gen-give det oplevede.

Vist et det at denne deilige nat prægede sig i vort minde som en stor erindring om " skjønhed og fred " og som et vidnesbyrd om at der gives høiere kultur end den de avblegede forkynder, en kultur som karakteriseres ved Byrons bekjendte utbrud:

Mine altare er himlen og havet, luften og stjerneerne og alt hvad der springer fra det store hele, der har skabt os engang vil mod-tage sjælen."

St. Hansaften paa Lysøen 1879.

(Brev til Bergens Tidende.)

Tæt ved Ljøekloster ligger et fjeld det kaldes Lyshornet. Det ser ud som en kegle og rager 1270 fod over havfladen. I klart vær har man derfor den prægtigste udsigt som tænkes kan. Paa toppen er flade grønklædte bakker og der pleier ungdommen ~~at~~ gå av og til at samles St. Hansaften for at tænde St. Hansbaal og møe sig.

Paa en saadan aften for 3 aar siden var Ole Bull deroppe og en vrimmel av mennesker.

I aar hadde man hørt at han ogsaa vilde foretage en lignende tur og det var med skuffelse da aftenen kom saa at fjeldets top var indhyldet i taage og der saaledes ikke kunne bli noget av turen. Men straks gik det som en løbeild rundt den nærmeste omegn at et St. Hansbaal skulde bli tændt paa Lysøen og at alle som ønskede at være med skulde være velkommen.

Nu blev der først rigtig liv. Alle som kunde slippe fra hjemmet vilde reise did og snart saa man rækker av fullpakkede baade glide over vandspeilet. Trommeslagere og skytter forkyndte den festlige ~~arrangement~~ sammenkomst. Snart blussede St. Hansilden høit i været og belyste de glade ansigter rundt omkring og enda større blev glæden da Ole Bull med flere i følge sluttete sig til laget og tilsidst inbød den hele forsamling til et besøg i hans sal, hvor han lovede at spille lidt for selskabet.

Man havde nok havt et svag haab om at faa høre ham spille, nu blev det til glædelig visshed og foden gik saa let ned av høien hos gamle og unge.

Man samlede ~~der~~ derpaa i Ole Bulls prægtige sal. Henimod et par hundrede mennesker gamle og unge mænd og koner, gutter og jenter stode nu i salens ene ende lyttende til den store mesters toner. Alle hadde de hørt saa meget om Ole Bull. De ældre hadde fortalt de yngre om ham. Nu boede han i nærheden og alle hadde seet ham. I aften skulde det saa mange gange utalte ønske om at faa høre ham gaa i opfyldelse.

Tildels med akkompagnement fra pianoforte av fru Bull og orgel av frøken Wibecke Nicolaysen begyndte violinens toner at strømme saaledes som man nok ikke hadde at faa høre det av en violin.

Saalenge den lette trillende hoppende halling rullede fra strengene, forstod man jo straks at her var mesteren -- og mange av folket har ogsaa tenkt sig at paa violin kunde man naturligvis kun spille saadanne slotter som man var vandt til at høre.-

Men snartk gik det ud over alle grændser. Det var ikke længer den almindelige violins stemme, det var en hel nattens rige sommerliv med fuglesang og lurtoner med bølgeskulp længsel og svalende luftning der kastedes som levende billeder ind i tilhørernes sjæl fra den magiske bue.

Ret som det var hørtes en grov mandsstemme der skjændte og var vred og saa en finere stemme som en kvindes - der klagede og graad.

Saa lød der igjen forsoning fulde slaatter som dansende paa en eneste streng og samtidig næsten som uden bue.

Folket stod som bundet av en tryllemagt og senere sagde man:

Vel troede vi at Ole Bull kunde spille, men at det var saaledes som vi nu har hørt det kunde vi ikke have tænkt os."

Vor folkekjære kunstner gjorde her en god gjerning blandt de simple smaa. Almuesmanden ser og hører saa lidet av det som ligger udenfor det almindelige daggsstræv, saa at en aften som denne sent vil glemmes.

De gamle som var der vil ogsaa ha glæde av denne aften senere, de vil gjenkalde den i erindring gang paa gang.

Et saadant indtryk vil være saa meget varigere som det opfriskes i samtaler og ingen nye indtryk av den art vil forjage eller bringe dette i glemme. Og ungdommen som var samlet, som fra de var smaa saasomt der var tale om spil - altid have hørt Ole Bulls navn av far og mor nævnt som den første -- havde nu levet den dag at de fik høre ham. Og saa endelig disse smaa fremtidens arvtagere - de vil heller ikke glemme denne aften. De vil om lang tid naar de gule haar graanes naar de selv blir foreldre med stolthet fortelle sine børn og børnebørn at de selv med egne søne har seet Ole Bull og med egne søn hørt ham spille.

Efter et udbragt lenge leve Ole Bull og et tredobbelt hærza begav den hele forsamling efter inbydelse fra fru Bull hen til bondehusene hvor alle gjestfritt blev trakterede og hvor ungdommen en stund længer morede sig mens de ældre mere glade end nogensinde vendte hjem fra en Jonsokdag.

Optegnelser av Anna Dorothea Nicolaysen
paa Lysekloster.

Det kunne kanskje være av interesse hen i tiden at få vide lidt om den berømte mand Ole Bull. Han slog sig ned og endte sine dage paa en liden ø ved Lyse Kloster.

Bulls kjærlighed til Lyse Kloster var allerede fra hans tidligste ungdom. Han har selv fortalt at han sværmet om her i skovene og lyttet til mange vidunderlige toner, som han aldrig kunne glemme. Hans bekjendtskab med min onkel Formann gjorde at han fik anledning til at besøge og at gjentage sin sværmen omkring her, hva der var meget lokkende for ham, da den sjelden vakre natur her tiltalte ham altid og altid kom der nye frembringelser i hans toneverden. "Ole Bulls Værk" heder det-fremdeles, og stedet har altid stor interesse for alle som kjendte ham og det blir ofte besøgt.

Efter onkel Formanns død overtog "Nicolay" (hennes mand) Lyse Kloster og da han var en av Ole Bulls ungdomsbekjendte var der fremdeles anledning for Ole Bull at komme her. Saaledes traf det sig at han engang besøgte os og da som altid udtalte han sig om den deilige natur her og om sine ungdoms drømme som han måtte faa opfriske og fandt da paa at man maate faa bygge og bo her. I tankerne vandret han over alle de nærmeste steder, men desværre var eiendommerne overalt kjøbt av bygdens mænd.

Endelig faldt hans øine paa den vakre ø lige for os paa den anden side og den maatte han faa. Ja saa gik der bud over straks og inden aften var søn hans. Saa nye overlagt var vel ikke dette, men Bull var et siebliksmenneske og glad var han som et barn, alt blev da arangeret til bygning og en arkitekt overdroges udførelsen og alt blev færdig i en hast.

Bull gjorde da igjen en av sine musikreiser og var borte en tid og da han kom hjem var hans musikhall færdig og glæden stor.

Bull var dengang gift for anden gang med en ameriknerinde som den tid var hos sine foreldre med deres datter lille Olea og Bull kom da til at blive alene til alt var i orden.

Da Bull var alene paa søn kom han ofte over til os og tilslut flyttede han herover i vintertiden.

Bull var det nemmeste menneske jeg har kjendt, saa alle mine skrupler om at kunne bedt ham, svandt efter faa dage.

Bull lo godt da han fik høre om min sorg og bad om endelig ikke

at gjøre nogen forandring, som da heller ikke blev gjort. Han talte om sine yndlingsretter: "Av bronket siid" og i den smag.

Saa kom juleaften, den glædede han sig meget til og vi med. Juleaften paa landet er om jeg tør sige det en større høitidelighed end i byen. Den samling av tjenere i deres natinaaldragter plasserede her i stuen var vakker og da de alle istemte salmesangen var det en ubeskrivelig følelse, en stor høitid for os alle. Da festen var endt kom Bull og kastede sig om halsen paa sin gamle ven og med taarer i øinne takket han for, hvad han aldrig hadde oplevet - en juleaften i en familie. Altid paa farten hadde hans tid været optaget. At vaare taarer blev fremkallede maa jeg sige, det synet av den gamle hudlokkede mand ikke kan beskrives.

Julen gik meget hyggelig. Mine to søstre Nina og Gina var med. Senere reiste Bull ud med sin deilige violin.

Det var et stort savn for os efter den tid vi hadde tilbragt sammen.

Musik hver eneste aften deilig og hjertegribende det var som man blev løftet op fra jorden til noget ubeskrivelig deilig og vemodigt. I mellom kunne ikke hjertet fatte eller forstaa, hvad man hørte eller følte. Det var som om en usynlig magt drog sjælen hen til det guddommelige.

Svag var jeg efter megen sygdom, men jeg tror paa lægedom i musik. Jeg følte det var medisin bedre end nogen anden.

Nogle aar gik i glæde, Bull og familie boede paa øen om sommeren. Da Bull kom hjem fra den sidste reise var han syg. Sygdommen tok til og det var forbi. Den sidste nat han levede kom der bud fra ham efter Wibeche. Hun reiste over i største hast og da ønskede han at tale med hende. Aldrig glemmer hun den stund. Daarlig som han var, vek og inde i døden, men med ro og sikker fortrøstning til Herren. Det var en tung visit, men en stor glædex for hende at den gamle mand vilde tale med hende paa det yderste.

Kort efter var alle borte fra øen og vi med et savn som ikke kan udtales.

A.D.N.'s betragninger i anl. Ole Bulls død.

Telegrafan har idag bragt budskab om at Ole Bull igaar middag er avgaet ved døden paa sin villa paa Lysøen.

Det er ikke mange uger siden vi hørte at den gamle kunstner, naom vanlig var vendt hjem for at være sommeren over i Norge.

Men han kom denne gang hjem syg og lidende og hadde gjort reisen

over Atlanterhavet mod lægernes raad.

Han vilde for enhver pris hjem til Norge. Da han kom var det for at lægge sine ben til hvile i det lands jord han fra sin tidligste ungdom har elsket usigelig høit.

Begeistring for Norge, dets herlige natur og folkeliv blev (dog) grundtoen i hans spil, naar dette straalde i sin mest fortryllende skjønhed.

Det er en række av herlige store minder om genial inspirasjon og musikalsk trylleri der knytter seg til den bue Ole Bull i 50 aar førte fra verdens ene ende ~~til~~ den andre i sit lange livs vekslende eventyr. Men en særegen genialitetens glans fik hans toner naar han spillede en enkel norsk melodi en ~~sklaat~~ eller en national fantasi og der er neppe sunget noget deiligere hos os end " Søsterjentens søndag", som han selv sang den paa sin Stradivarius. Denne Hjerlighed til land og folk gaar derfor som et stort bredt drag gjennom hele Ole Bulls brogede kunstnerliv og dette skal i hans dødsstund mindes av hans landsmænd.

Læg saa dertil takken for hvad han har skjænket hver enkelt av uforglemmelig musikalsk skjønhet, mindet om hvordan han, Norges mest berømte søn, bragte dets navn til fjerne lande og det buskab at Ole Bull er død vil vække en uforglemmelig sympatisk vemodig deltagelse for den gamle kunstner.

Det vil fremkalde mindet om de største triumfer og de haardeste prøvelser, om de mest glimrende eventyrlige deilige dager i Lykkens solskin og mørke triste timer i skuffelse og modgang. Men tilsidst vil tanken standse ved det tog der bringer den berømte veteran syg til sit land, der stod smykket i sin skjønne sommerpragt, da han kom og saaledes saa han det for sidste gang.

Ole Bull der til sin sidste stund har vandret verden rundt og prøvet gode og onde dager, fik dø en sommerdag i Norge.

Til Ole Bull fra en veninde.

Da ærens liljer slyngdes om Din pande
og gylden krans med diamanters pragt
da som en stjerne over alle lande
Din tone gled med yndig seiersmagt,
da alle hjerter Dig som (?) hyldet
og tusen minde av din pris gjenklagg
da sad jeg taus som en statue ~~spæren statue~~ fortryllet,
da ei du trengte til min simple sang.

"Kunsten"
Kunsten)

Men nu da jeg ser taarer i dit sie,
der før som barnets salig mod mig lo,
nu da jeg ser dig kummerfuld nedbøie
Dit hoved hvor sig hvide lokker sno
nu op jeg vaagner hurtist av min dvale
og hjertet brænder dig at yde trøst,
nu ei jeg tier meg, nu maa jeg tale
et ord med Dig mit væsens sorg og lyst.

Ved Du hvorfor Du nu maa lide,
ved du hvorfor Din hu er nattesort?
fordi at Dine tanker ere hvide,
som duer der mod himlen flagrer bort,
fordi Du Edle ikke hører hjemme
i denne rånkefulle verdens kiv.
Du store barn, som aldrig kan forglemme
Din lyres drømme, tonens rene liv.

Åk verden den er ei som Dine toner
saa blid, saa ren saa smeltende som de
den ikke alt i harmonien soner,
men uskylds sjæl den giver hjerteve.
Du Dig forstod paa elvens sus og sange,
men barnefrom Du fattet ikke Du
at mellom roser krybe kan en slange
og for Din edle tro Du bøter nu.

Dog hvad kan verden røve Dig igrunden
Du guddomsbaarne Du geniets Søn.
O , det er lidet, men paa Hjertebunden
den bedste Rigdom sømles end i løn
Der bruser det i søde harmonier
Din Toneskat er en Dig røve kan,
Der lytter til og alle Smerter tier
Du er igjen i dine drømmers land.

Gud signe Dig mit lands mit hjertes første
jeg delte glad Din fryd Din hæders kaar,
nu vil jeg dele sorgerne de største
og vid for Dig saa mange hjerter slaar
og vid for Dig er født saa mange taarer,
saa mange bønner sendte op til Gud
at Herren sikkert Dig udkaarer
hvis kvinders graad og bøn kan sone ud.

Breve fra Ole Bull til Nicolaysen paa Lysekloster.

Solens dag 30 Aug. 1874

Kjære Ven!

Kommandøren for Lyssøens stridskræfter til Lands og til Vands
har den Ære at presentere sig før Dit Aasyn.
Flotillen er i Beredskab og venter Dit Vink.
Med ærbødigste hilsener til Dine Damer

Din hengivne

Ole Bull

Kjære Ven!

Fanfaren hørte jeg ikke desverre, men vel min Violin som takkede
ved et Glædeskrig paa G- strengen den udaandede i Jubel.
Min Familie takker paa det hjerteligste for Din kjærkomne
Indbydelse ligesom ogsaa Din gamle altid hengivne Ven

Ole Bull

Lyss 21/9-73

Nb. Jeg kommer nok lidt før med Fela.

Brev fra Nicolaysen til Ole Bull 20.12.74

Min berømte ven!

Hvor skal jeg finde Sig. ? Lensmanden nægter at søge Dig op, jeg maa derfor ty til Martha og John, som kanske bedre kjender Dine smuthuller end sognets politi.

Jeg vil bare sige Dig, at min Kone har givet saa mange gryn ud til julegrøden at Du kan faa en Ske med.

Det knager i Hjørnestuen av bare Længsel efter Dig.

Slip Martha til Byn og jul Du hos os.

Helsebod, Bjørkelav, gamle og nye historier, Dans, Musik mmm har vi i overflød. Kan Du forlange mer.?

Vær nu Gottebarn og kom. Altid velkommen.

Din N. Nicolaysen.

Breve fra Ole Bull til Fru Anna Dorothea Nicolaysen.

Kjære Frue!

Det blide Sollys, Frøken Ellen og Indrulleringschef Anders Bulls glimrende nærvarelse, indgyder Undertegnede Mod til at bede Dem, frøken Wibecke og frøken ~~Saxen~~ Hanne Sagen at tage tiltakke med en tarvelig middag og tolv (12) Stykker Smørebørd.

Baad og Mandskab med Længsel og ikke mindre Deres hengivne

Ole Bull

Lyssø den 3 Jüli 1875.

Mange Tak for igaar, men enda inderligere for Deres kjærlige Brev med Portraitet av min uforglemmelige Ven og endmere Familjelivet paa Borggaarden (fotografie) den Kjæde saa fin og stærk knyttet til Orgelet ^{x)} et aandigt harmonisk hele !

Ja! ja! Mange Takfor alt.

Imorgen kommer jeg alene op til Dem jeg havde nok noget jeg nsdig vilde sende med Baaden, en liden Ærindring og tung Hilsen.

" Der Tanz von Papisel, tilligemed en Bog jeg lovede Wibecke.

Med hjerteligste Hilsener til Frøken ~~Kibæk~~ Sagen, Frøken Wibecke forbliver jeg kjære Frue. Deres hengivne Tjener og Ven

Ole Bull

x) Ole Bull solgte et orgel til Nicolaysen.

Av fru Nicolaysens almanakker.

20/7- 1877

Ole Bull Musik ja Musik!!!

15 mai 1879

Bull og frue Edvar Bull og violinen den kjære Gjest.

Musikken formaar ikke indførrersken at beskrive, den var helt igjennom som Bull alene kan spille.

Hver nerve følte sig sagte berørt og tankerne langt ud av verden ført
Musikken alene har saadant i gjenne
Den hvisker og vekker en indre stemme

II Juli

Bull spilte en Concert av Paganini, den sat liv i mig stakkel om end med vemod. Bull spilte med sjæl og kraft saa deilig, man maatte fatte sig riktig for at se at stuen og stolen virkelig var hvor vi befandt os. Himmelsk !!!!

Søndag den 14 Nov. 1874.

KANALFESTEN.

I Haugen (forpakterboligen) var festmaaltid for alle arbeiderne. Bull spilte for dem og holdt en udmerket ~~hax~~ pen og hjertelig tale, Hele festen var meget vellykket. Violinen var til stadig glæde hele aftenen. Nicolaysen spilte violoncel og moret sig deilig. Naar saa Ole Bull spilte for ham straalende ansigtet:

" Saaledes spilte Ole Bull aldrig i Koncerter" sagde han saa ofte. Bull har mer end engang glædet os her paa Lysekloster. Musikken har trengt dybt ind og vakt Tanker og Følelser som intet andet kan. Det er Herren som taler i tonerne. Indtrykket var ialfald saa paa den som skriver, det glemmes aldrig.

1880 23 August.

Ole Bulls begravelsesdag blev sørgefest baade paa sen og i byen. Pa Lyse Klster føles tabet meget av en ven, som var saa oprigtig hjertelig og deltagende som Bull. Hans deilige toner har ofte ja meget ofte glædet og givet den beste løgedom i tunge tider. I hans musik var en rigdom den var mer end toner.

Erindring fra leirlivet paa Ulven.

Bergens Bataljon kom tilligemed II batteri fra et feldmansver ved Søfteland henved en mil fra Ulven og da dagsverket var saa godt som endt saa marcheredes ned til Klosteret for i stor stil at hilse paa godseierinde Enkefru Nicolaysen som fik kanonsalut og et rungende hurra av nær 600 mand.

Dette hurra var næppe uttonet av ekkoen der gjengav sit eiendommelige hurra, da kom Ole Bull opad en bakke fra sjøen hvorved bataljonsjefen hilside den verdensberømte Ole Bull med et endnu kraftigere hurra.

Noget efter infandt samtlige officerer sig paa Klosteret for at hilse paa fruén - den venligste åmsdekommenhed gjorde det korte samvær til en fest, som end mere forhøiedes idet vor Ole Bull tog gamle Nicolaysens violin og gav et nydelig musiknummer av 4 hændige akkompagnement paa harmonika.

Faa opfordring stod en av de herrer Fremielgøitnanter frem som i velvalgte ord improviserede Musikkens pris, der endte med tak og heldxt til og for Ole Bull.

Denne lille episode vil bli en milepæl i vor erindringens album, de der ei før har hørt vor Ole Bulls tryllende toner vil aldrig tak i det tonehav av hjemlige melodier som virkede lik en elektrisk strøm der for gjennom vore nerver og den eiendommelige halling som kun en Ole Bull kan frembringe.

Med tak for den beviste venlige modtagelse forlod man Klosteret og i munter marsch avæn god kvart mil kom man til leiren hvor den udmerkede middag styrkede mandskaberne efter dagens strabadser.
